

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: **V. Ch. N.**, nar. X,
státní příslušnost: X,
pobytem v ČR X, X,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 11. 2021, č. j. MV-149640-4/SO-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 4. 11. 2021, č. j. MV-149640-4/SO-2021, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) vydalo dne 5. 8. 2021 rozhodnutí č. j. OAM-14193-60/PP-2019 (dále jen „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“), kterým byla v souladu s § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*ZPC*“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť žalobce nedoprovází ani nenásleduje občana Evropské unie na území, a zároveň byla podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, přičemž žalovaná následně rozhodla svým rozhodnutím ze dne 4. 11. 2021, č. j. MV-149640-4/SO-2021 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) tak, že odvolání žalobce se zamítá a rozhodnutí správního orgánu se potvrzuje.
2. Věcně se jedná o to, že žalobce žádal o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR podle § 87b ZPC, přičemž v žádosti uvedl, že účelem pobytu je soužití rodiny s dcerou. Jeho žádost byla nejprve zamítnuta s tím, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Toto rozhodnutí následně neobstálo v soudním řízení správním a bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 3. 2021. V dále vedeném řízení správní orgány uzavřely, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU, tedy A. N., jejímž je osvojitelem na základě rozsudku Okresního soudu v Sokolově ze dne 23. 5. 2019, sp. zn. 40 Nc 7007/2018, 14 P a Nc 356/2018. Dospěly však současně k závěru, že svou osvojenou dceru do České republiky nedoprovází ani nenásleduje a v nejbližší době ani nelze čekat změnu tohoto stavu, neboť dcera na území České republiky fakticky nepobývá, pouze se na ně krátkodobě vrací v době prázdnin či delšího studijního volna ze svého studia ve Spolkové republice Německo.

Obsah žaloby

3. Žalobce konstatoval, že nesouhlasí s argumentací napadeného rozhodnutí, má za to, že žalovaná nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, čímž způsobila nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce žalobu rozčlenil na tři žalobní body – „Nedostatečně zjištěný skutkový stav“, „Nezákonnost rozhodnutí“ a „Nedostatečné posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života“.
4. V žalobním bodě „Nedostatečně zjištěný skutkový stav“ žalobce namítl, že došlo k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Správní orgány naprosto ignorovaly zásadní skutkové okolnosti projednávané věci, přestože takové informace žalobce sděloval. Žalobce žádal, aby pro účely řízení bylo zajištěno závazné stanovisko orgánu sociálně právní ochrany dětí (dále jen „*OSPOD*“), které by potvrdilo dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života jeho nezletilé dcery, která potřebuje péči a psychickou podporu ze strany žalobce. Žalobce dále opakovaně navrhoval provedení výslechu jeho nezletilé dcery, kterým by bylo prokázáno, že o svou dceru skutečně pečuje, je s ní denně v kontaktu, jezdí spolu na výlety a že se dcera pravidelně navrácí do České republiky za svými rodiči. Z důvodu pandemie COVID-19 dcera strávila většinu školního roku doma s rodiči, jelikož měla online výuku. Požadované důkazy provedeny nebyly,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

správní orgány se spokojily se svými domněnkami, které jsou v rozporu se skutečností a nejsou ničím podloženy.

5. V následujícím žalobním bodu žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu, žalovaná aplikovala zamítavý důvod dle § 87e odst. 1 písm. a) ZPC, aniž by k tomu byly splněny předpoklady. Žalobce je totiž prokazatelně rodinným příslušníkem občana Evropské unie a skutečně o svou nezletilou dceru pečuje.
6. Jediným důvodem pro zamítnutí jeho žádosti byl nesprávný závěr žalované, že nedoprovází ani nenásleduje občana Evropské unie. K tomuto závěru došla žalovaná na základě nepodložených domněnek, že dcera žije trvale v Německu a již se nenavrací do ČR. Závěr je přitom učiněn pouze na základě skutečnosti, že dcera plní povinnou školní docházku v Německu a že ve svém dopise uvedla, že se s bratrem o svátcích vrací do ČR za rodiči. Žalovaná nijak nezjišťovala, jak často se dcera skutečně do ČR vrací a zda by se navracela pravidelně, pokud by byly zrušeny opatření v souvislosti s pandemií COVID-19.
7. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalované, že z dokazování jasně vyplývá, že jeho dcera studuje v Německu a nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by dokazovaly její návrat do České republiky. Žalobce zdůraznil, že správním orgánům bylo opakovaně sdělováno, že se dcera vrací pravidelně za svými rodiči nejen o svátcích, ale i o víkendech. Žalovaná nezohlednila ani skutečnost, že dcera se svými rodiči strávila nepřetržitě na území ČR období od 20. 12. 2020 do 6. 3. 2021 a po celou dobu měla ve společné domácnosti s žalobcem online výuku. Tuto skutečnost dcera potvrdila i ve svém dopise a byla dále prokázána doloženou fotokopií výsledků laboratorního vyšetření, kterému se dne 5. 3. 2021 v ČR podrobila testu.
8. Žalovaná vyžaduje, aby žalobce s dcerou pobýval společně na území ČR po dobu delší než tři měsíce. V této souvislosti žalobce odkázal na důvodovou zprávu k ZPC, ze které vyplývá, že rodinní příslušníci občana EU nemusí nezbytně trvale žít s občanem EU, aby byli držitelem odvozeného práva pobytu. K tomu viz rozsudek Soudního dvora EU ve věci 267/83 Diatta, a ve věci C244/13 Ogieriakhi, z nichž vyplývá, že pod pobyt občana EU na území lze vztáhnout i na případy, kdy občan EU podniká, je zaměstnán nebo provozuje jinou výdělečnou činnost na území jiného členského státu EU, pokud se na území pravidelně vrací. Tato rozhodnutí lze vztáhnout i na projednávanou věc, neboť nezletilá dcera žalobce studuje v Německu, avšak se prokazatelně a pravidelně navrací do ČR, kde pobývají oba její rodiče či zde pobývá nepřetržitě i po delší dobu. Dcera pobývá v Německu pouze dočasně, a to za účelem plnění školní docházky.
9. Ve světle výše uvedené judikatury a důvodové zprávy nemůže školní docházka nezletilé dcery v sousedním členském státě Evropské unie znemožnit udělení pobytového oprávnění žalobci, vynucovat jeho vycestování z území ČR a zpřetrhání prokazatelně pevných vazeb mezi žalobcem a jeho nezletilou dcerou.
10. V žalobním bodě „Nedostatečné posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života“ žalobce zdůraznil, že ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je třeba posuzovat přiměřenost rozhodnutí v každém případě, kde rozhodnutí ve věci pobytového oprávnění může mít na soukromý a rodinný život vliv.
11. Podotkl, že žije na území ČR téměř 20 let, má zde vytvořené veškeré zázemí, především rodinné. Společnou domácnost sdílí s manželkou, s níž vychovávají nezletilou dceru a syna. Jeho nezletilá dcera je občankou ČR, žalobce je tak prokazatelně rodinným

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

příslušníkem občana Evropské unie dle § 15a odst. 1 písm. b) ZPC. Dcera má k němu vytvořené silné citové pouto a považuje ho za nejdokonalějšího otce na světě, k prokázání těchto skutečností žalobce předložil dopis své nezletilé dcery, z něž vyplývá, že o dceru skutečně pečuje a mají spolu dobrý vztah. V době nemoci žalobcovy manželky se žalobce staral o domácnost a byl manželce nápomocný. Žalobce je nepostradatelným členem domácnosti.

12. V závěru žalobce doplnil, že se přestěhoval na novou adresu přímo na hranicích ČR s Německem, škola jeho dcery je vzdálená pouze 5 km, dcera tak nyní do školy dojíždí a navečer se vrací domů.
13. Nuceným vycestováním žalobce by došlo k zásadnímu zásahu do jeho rodinného života, ale především do rodinného života jeho nezletilé dcery a nemocné manželky. Dále by došlo k narušení nejlepšího zájmu dítěte a došlo by k nedůvodnému odloučení žalobce od jeho nezletilé dcery. Pro nezletilou dceru by vycestování žalobce znamenalo velký zásah do mentální a emocionální integrity a byla by ohrožena její péče i výživa. Odcestování nezletilé dcery společně s žalobce do Vietnamu nepřipadá v úvahu, jelikož celý svůj dosavadní život strávila v ČR, je zde plně integrovaná a k Vietnamu nemá žádný bezprostřední vztah, nadto je občankou ČR, tudíž nemůže pobývat ve Vietnamu, jelikož nemá povolení k pobytu.

Vyjádření žalované

14. K námitce nevyžádání závazného stanoviska OSPOD a neprovedení výsledku dcery žalobce uvedla žalovaná, že dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by správním orgánům prikazovala, jakou váhu mají kterým důkazům přikládat, jakého důkazu je k prokázání skutečností zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, jenž je předmětem řízení. Správní řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů, k této zásadě odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Azs 240/2015-35, dle něž zásada volného hodnocení důkazů dává správnímu orgánu prostor k vyhodnocení, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoli. V souladu se zásadou materiální pravdy tak musí být učiněno tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaná dodala, že pokud žalobce chtěl uvést nějaké skutečnosti u výsledku, mohl tak učinit a poskytnout správnímu orgánu písemné podklady, což neučinil. Žalovaný zásadě volného hodnocení důkazů dostala a její závěr je zcela v mezích správního uvážení. V rámci napadeného rozhodnutí komplexně posoudila všechny skutečnosti vyplývající se spisového materiálu, z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé jakými úvahami se řídila.
15. Ze shromážděného spisového materiálu vyplynulo, že dcera žalobce na území ČR nepobývá, studuje v Německu a návrat do ČR neplánuje. Nebylo prokázáno soužití žalobce a jeho dcery na území ČR a nebyl splněna podmínka společného pobytu na území delšího než 3 měsíce.
16. K tvrzením žalobce o přestěhování a nynějšímu dojíždění dcery do školy žalovaná namítla, že k tomuto tvrzení žalobce neposkytl žádné důkazy.
17. Žalovaná je přesvědčena, že zjištěný skutkový stav zcela odůvodňoval zamítnutí žádosti žalobce, jelikož žalobce nedoprovází ani nenásleduje občana EU na území ČR. V daném případě byly splněny všechny podmínky pro zamítnutí žádosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, bylo dostatečně a řádně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení ani k porušení zásad správního řízení.

Jednání ve věci

18. Dne 29. 6. 2022 se ve věci konalo před Krajským soudem v Plzni jednání, jehož se zúčastnila za žalobce jeho zástupkyně Mgr. Darina Hollerová a za žalovanou její zmocněná zaměstnankyně, Mgr. Š. Š. Zástupkyně žalobce odkázala na písemné vyhotovení žaloby a nad to zdůraznila, že ve věci bylo třeba vyjasnit skutkový stav věci, což se nepodařilo mimo jiné proto, že nebyl proveden výslech žalobcovy dcery, ačkoli to žalobce ve správním řízení navrhoval. Správní orgány také věc nesprávně právně posoudily, o čemž hovoří druhý uplatněný žalobní bod. Žalobce totiž splnil všechny podmínky udělení jím žádaného pobytového oprávnění. V tomto směru navíc poukázala na přípis, který soudu žalobce zaslal 22. 2. 2022, jehož přílohou jsou doklady, které svědčí o tom, že žalobce již žije se svou rodinou v Nemanicích, odkud jeho dcera každodenně dojíždí do školy v Německu. Pokud jde o třetí žalobní bod, je dle žalobcovy zástupkyně nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcových soukromých a rodinných poměrů zjevné. Žalobce by v případě, že by byl nucen vycestovat, oddělen od své rodiny, navíc nebylo provedeno hodnocení dopadů i ve vztahu ke členům žalobcovým rodinným příslušníkům. Pověřená zaměstnankyně žalované odkázala na vyjádření žalované k žalobě. Skutkový stav byl ve věci objasněn dostatečně, žalobcova dcera studovala dlouhodobě v Německu a do ČR se vracela jen sporadicky. Podložená tvrzení o tom, že se žalobce se svou rodinou přestěhoval do Německa, se objevila až v soudním řízení; nic takového ve správním řízení prokázáno nebylo.
19. Soud ve věci neprováděl dokazování. Zástupkyně žalobce navrhla, aby soud k důkazu provedl ty listiny, které tvořily přílohu žalobcova podání ze dne 22. 2. 2022, tedy nájemní smlouvu, potvrzení o ubytování a potvrzení o studiu žalobcovy dcery ve W. Tyto dokumenty se však vymykají z časových mezí přezkumu napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 1 s. ř. s. Napadené rozhodnutí bylo žalovanou vydáno dne 4. 11. 2021, proto potvrzení o zajištění ubytování datovaná dne 3. 1. 2022 (s ověřeným podpisem pronajímatele navíc až ke dni 28. 1. 2022), ani smlouva o nájmu bytu ze dne 1. 12. 2021 nemohou nijak ovlivnit správnost skutkových zjištění správních orgánů. Pokud jde o potvrzení o studiu žalobcovy dcery na škole ve W, to je sice datováno dnem 14. 9. 2021, ale samo o sobě nemůže nijak zvrátit otázku správnosti skutkových závěrů správních orgánů, neboť ty se opírají o zjištění, že žalobcova dcera studuje v Německu a do České republiky se vrací jen sporadicky. Tento závěr přitom nemůže zpochybnit potvrzení o studiu ve W, neboť tato obec se sice nachází nedaleko české státní hranice, ale k datu 14. 9. 2021 nebyl předložen žádný důkaz o tom, že by již rodina žalobce žila pospolu v České republice, např. právě v Nemanicích. Jinými slovy řečeno, i kdyby soud tento důkaz provedl, nemohlo by to nic změnit na jeho závěrech. Za takové situace soud vyhodnotil provedení tohoto důkazu jako nadbytečné.

Posouzení věci

20. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který panoval v době jeho vydání podle § 75 odst. 1 s. ř. s. a respektoval svou vázanost uplatněnými žalobními body, jak ukládá § 75 odst. 2 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

21. V prvním žalobním bodu namítl žalobce nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Tuto vadu spatřuje naplněnou jednak tím, že správní orgány nezajistily jím navržené závazné stanovisko OSPOD v rámci posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromých a rodinných poměrů, jednak tím, že nebyl proveden výslech žalobcovy dcery. Jím by totiž bylo zjištěno, že o svou dceru skutečně pečuje, je s ní denně v kontaktu, jezdí spolu na výlety, dcera se pravidelně vrací do České republiky za rodiči, z důvodu pandemie strávila většinu letošního roku s rodiči a měla online výuku.
22. K otázce náležitého zjištění skutkového stavu je možno konstatovat, že z ustanovení § 3 správního řádu vyplývá, že nestanoví-li zákon jinak, *„postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“* V ustanovení § 2 správní řád upravuje některé základní zásady činnosti správních orgánů, mj. zásadu legality, zákaz zneužití pravomoci a správní úvahy, zásadu proporcionality a ochrany dobré víry, ochrany veřejného zájmu, nestranného přístupu a legitimního očekávání. Již z citované pasáže § 2 správního řádu je zřejmé, že správní řád nevyžaduje, aby správní orgány v konkrétní věci objasňovaly celý skutkový průběh věci (zásada materiální pravdy, která byla obsažena např. v § 32 odst. 1 zákon č. 71/1967 Sb., tedy předchozí správní řád), ale věnovaly se při zjišťování skutkového stavu věci toliko těm okolnostem, které jsou významné z hlediska jejich rozhodnutí (modifikovaná zásada materiální pravdy). Jedná se tu na jedné straně o reflexi faktické nepoznatelnosti reality v její úplnosti prostředky procesního dokazování, jednak o zájem na efektivitě správního řízení, které by zjišťováním z hlediska rozhodování konkrétní věci podružných okolností bylo zbytečně zatěžující jak pro účastníky, případně další osoby (svědci, případně osoby, kterým jsou v rámci dokazování ukládány jiné povinnosti atd.) a rovněž i samotné správní orgány. Modifikace zásady materiální pravdy je obsažena především v § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, ale např. i v § 52 správního řádu a některých dalších ustanoveních tohoto zákona. V ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu je tak blíže upraven způsob a rozsah zjišťování skutkového stavu, a to tak, že povinnost opatřovat podklady pro vydání rozhodnutí tíží zejména správní orgán, účastníci řízení však jsou povinni poskytovat správnímu orgánu součinnost; míra povinné součinnosti účastníků je pak ještě vyšší v případě, že sami uplatňují určitá tvrzení, v takovém případě jsou totiž povinni dle § 52 správního řádu označit na podporu svých tvrzení i příslušné důkazy. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je pak správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v případě, že jde o řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být tato povinnost uložena (takové řízení je tedy ovládáno zásadou vyšetřovací).
23. V projednávané věci se však vedlo řízení o žádosti žalobce: ze shora uvedeného proto vyplývá přece jen vyšší důraz na procesní aktivitu účastníka řízení směřující k prokázání těch skutečností, kterými je žádost podepřena, respektive které jsou jim ku prospěchu. Pokud pak jde o žalobcem namítané správními orgány neopatřené závazné stanovisko OSPOD, žalobce je navrhl ve svém vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 7. 7. 2021. Uvedl v něm: *„Žadatel rovněž navrhuje-v případě, že by měl správní orgán v úmyslu jeho žádost zamítnout-, aby si správní orgán vyžádal stanovisko OSPOD, aby bylo postaveno najisto, jaký důsledek by mělo neudělení pobytového oprávnění žadateli do života jeho nezletilé dcery. Žadatel je přesvědčen, že neudělení pobytového oprávnění by mu znemožnilo se o dceru starat, hradit jí výživu a jinak ji zaopatřovat. Uvedené by tak jistě nebylo v nejlepším zájmu dítěte, a to ani z hlediska mezinárodních závazků, jimiž je Česká republika*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vázána.“

24. V souvislosti s formulací námitky, kterou žalobce uplatnil v žalobě, ponechává soud bez dalšího komentáře skutečnost, že žalobce hovoří o „závazném stanovisku“ OSPOD, což jednak nesouhlasí s obsahem důkazního návrhu, jak byl uplatněn v průběhu správního řízení, jednak to nesouhlasí ani s relevantní právní úpravou, neboť ZPC nepočítá s tím, že by OSPOD měl podávat závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu ve vztahu k dopadům rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů cizince či jeho příbuzných. O závazném stanovisku tu tedy vůbec nemůže být řeči a bylo by možno uzavřít, že správní orgány nepochybily, pokud nevyžadovaly vydání závazného stanoviska v situaci, kdy k tomu nebyly zákonem povinovány. Soud si je však vědom toho, že skutečný obsah žalobní námitky tkví spíše v neprovedení důkazu, resp. ani nevyžádáním si vyjádření OSPOD, které ovšem nemá kvalitu závazného stanoviska, tj. jeho obsah by nebyl závazným pro výrokovou část rozhodnutí (§ 149 odst. 1 správního řádu *a contrario*). Ani v této podobě však nemůže žalobcova námitka uspět.
25. Je notorií, že důkazy slouží k prokázání konkrétních skutkových tvrzení. Z každého důkazního návrhu by proto mělo být zjevné, k jakému skutkovému tvrzení se upíná, tedy konkrétně co jím má být prokázáno. Jedině tehdy může správní orgán splnit svou roli a rozhodnout, které důkazní návrhy jsou relevantní, a proto budou provedeny, a které naopak relevantní z toho či onoho důvodu nejsou, a proto provedeny nebudou (§ 52 věta druhá správního řádu). Žalobce však svůj návrh na obstarání vyjádření OSPOD žádným takovým tvrzením nedoprovodil. Omezil se toliko na tvrzení, že jím bude prokázáno, jaký důsledek bude mít neudělení pobytového oprávnění pro jeho dceru. Žalobce tedy zcela obrací logiku dokazování, když činí důkazní návrh, aniž by vůbec věděl a uváděl, co jím má být dokázáno. Předmětná skutková tvrzení mají vyjít najevo až ze samotného důkazu. Takový důkazní návrh zjevně není řádný, neboť koneckonců by bylo možno tímto způsobem navrhovat k důkazu prakticky cokoli, neboť nikdy nelze vyloučit, že z určitého důkazu může nakonec přeci jen vyplynout něco pro věc relevantního.
26. Bylo věcí žalobce, aby tvrdil konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje nepřiměřenost důsledků potenciálně negativního rozhodnutí správních orgánů do svého soukromého a rodinného života, resp. soukromého a rodinného života jeho dcery, jež mají být jím kýženým stanoviskem OSPOD prokázána. To však žalobce neučinil, přičemž dovodit to není možno ani z dalšího obsahu jeho vyjádření, který soud v citaci shora zachytil. Pokud totiž jde o tvrzené znemožnění o dceru se starat, hradit jí výživu a jinak ji zaopatřovat, nejedná se tu o skutečnosti, které by byly prokazatelné právě stanoviskem OSPOD.
27. Žalobce tedy neuplatnil svůj důkazní návrh stanoviskem OSPOD řádně, a proto nelze správním orgánům vytýkat, že takové stanovisko neobstaraly.
28. Jde-li pak o provedení výsledku žalobcovy dcery, je ze správního spisu patrné, že tento důkaz žalobce opakovaně navrhoval, a to k prokázání „skutečné péče a závislosti na něm“ (těmito slovy navrhl žalobce výslech své dcery v podání ze dne 31. 5. 2021 a ze dne 7. 7. 2021). Současně žalobce konstatoval, že jen takový výslech je schopný správnímu orgánu ozřejmit, jak žalobce s dcerou komunikuje, jak ji vyživuje a jaký spolu mají vztah.
29. Jak plyne ze shora již uvedeného, ani tento důkazní návrh nebyl žalobcem ve správním řízení uplatněn řádně, neboť nebyl doprovázen příslušným skutkovým tvrzením, k jehož prokázání by měl sloužit. Za takové skutkové tvrzení nelze považovat to, že žalobce uvedl, že tento důkaz poslouží k prokázání „skutečné péče a závislosti“, neboť jde o zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nekonkrétní údaje. Z dalšího žalobcova zdůvodnění tohoto důkazního návrhu, podle něhož jen výsledek dcery je schopný správnímu orgánu ozřejmit, jak žalobce s dcerou komunikuje, jak ji vyživuje a jaký spolu mají vztah, se pak podává, že žalobce opět obrací logiku dokazování, když příslušné skutkové tvrzení má vyplynout až ze samotného důkazu. Bylo však věcí žalobce, aby tvrdil zcela konkrétní skutečnosti, které mínil výsledkem své dcery ve správním řízení prokázat, což neučinil.

30. K tomu však přistupuje ještě další skutečnost: správní orgány provedou důkazy jen k relevantním skutečnostem, není jejich povinností zjišťovat celou skutkovou verzi reality; to vyplývá z § 3 ve spojení s § 52 správního řádu. Žalobce v žalobě uvádí, že provedením výsledku by bylo zjištěno, že o svou dceru skutečně pečuje, je s ní denně v kontaktu, jezdí spolu na výlety a dcera se pravidelně vrací za svými rodiči do České republiky a z důvodu pandemie strávila většinu letošního roku (míněno 2021, pozn. soudu) doma s rodiči a měla online výuku. Kvůli těmto skutkovým tvrzením však nebyl důvod výsledek žalobcovy dcery ve správním řízení provádět. Především správní orgány ve svých rozhodnutích nijak nezpochybnil, že žalobce o svou dceru pečuje [že tedy je jejím rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) ZPC], že jsou spolu v pravidelném (telefonickém) kontaktu, ani že se dcera do České republiky vrací. Tyto návraty však, oproti tomu, co tvrdí žalobce, správní orgány nepovažují za pravidelné. Vycházejí totiž ze sdělení samotné žalobcovy dcery, která nebyla zastižena v rámci prováděné pobytové kontroly dne 30. 4. 2021 v místě tehdejšího bydliště žalobce v X. Žalobcova dcera tehdy telefonicky sdělila, že studuje ve Spolkové republice Německo a do České republiky dojíždí jen občas, a to na prázdniny nebo při delším studijním volnu. To koresponduje i se zjištěním, které policisté provádějící pobytovou kontrolu téhož dne učinili u sousedů: žalobce a jeho manželku znali, dceru však vídají jen málo, a koneckonců i z dalších listinných důkazů, které žalobce v průběhu správního řízení předložil; zejména jde o přílohy připojené k jeho podání ze dne 31. 5. 2021, především o potvrzení o studiu žalobcovy dcery ve Vzdělávacím centru M, potvrzení o její účasti na distanční výuce od 20. 12. 2020 do 6. 3. 2021 a rovněž dopis samotné žalobcovy dcery. Ten svědčí zejména o její vůli zdržovat se převážně v Německu, kde studuje a žije s matkou, přičemž žalobce jí měl slíbit, že tam za ní bude jednou týdně jezdit, protože musí kvůli práci zůstat v České republice. V době, kdy se kvůli protipandemickým opatřením zdržovala v České republice, podnikali s otcem procházky, nákupy atd.
31. Rozhodnutí správních orgánů se neopírá o to, že by žalobce o svou dceru nepečoval. To by totiž znamenalo, že by jej správní orgány vůbec nepovažovaly za jejího rodinného příslušníka podle § 15a odst. 1 písm. b) ZPC, což ovšem výslovně učinily. Již proto nebylo třeba za účelem dalšího prokazování této skutečnosti, kterou nikdo nerozporoval, provádět další dokazování mj. i prostřednictvím výsledku žalobcovy dcery. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se však opírá o jiné zjištění, a sice že žalobce nedoprovází nebo nenásleduje občana EU na území České republiky. Správnost tohoto právního posouzení bude zkoumána v rámci vypořádání dalšího žalobního bodu, v souvislosti se zjišťováním skutkového stavu postačí konstatovat, že ani to odůvodnění důkazního návrhu výsledkem žalobcovy dcery, které žalobce ve správním řízení uplatnil, nesměřovalo v tomto směru k relevantním skutkovým zjištěním (tedy k tomu, že by žalobce následoval či doprovázel občana EU na území České republiky) a ty skutečnosti, které byly naopak relevantní z hlediska posouzení žalobce coby rodinného příslušníka občana EU, byly zjištěny i z jiných, ve správním řízení provedených důkazních návrhů.
32. Soud proto uzavírá, že námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

33. Dále se soud zabýval žalobním bodem týkajícím se nezákonnosti rozhodnutí. V této souvislosti se jen sluší připomenout, že žalobcova žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta dle § 87e odst. 1 písm. a) ZPC ve znění platném do 1. 8. 2021, neboť správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce nedoprovází ani nenásleduje občana EU na území.
34. Před pomyslnou závorku je v případě tohoto žalobního bodu nutno vytknout, že soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu se po skutkové i právní stránce upíná k situaci, která tu byla v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Proto pokud žalobce v žalobě uvádí, že se přestěhoval do Nemanic, na hranice se SRN, přičemž jeho dcera nyní navštěvuje školu S., která je od hranice vzdálena jen 5 km a každodenně se vrací domů, není možno k této skutečnosti přihlédnout z již shora uvedených důvodů.
35. Žalobce má za to, že správní orgány k závěru o naplnění citovaného zákonného ustanovení dospěly na základě nepodložených domněnek, že jeho dcera žije trvale v Německu a již se nenavrací do České republiky. Tato část žalobní námitky však nekoresponduje se skutkovými zjištěními učiněnými správními orgány. Správní orgán I. stupně na straně 6 svého rozhodnutí naopak konstatoval: „*Ta [žalobcova dcera, pozn. soudu] od 20. 1. 2020 studuje ve Spolkové republice Německo, do České republiky dojíždí sporadicky, na prázdniny či delší studijní volno.*“ Stejný závěr cituje v napadeném rozhodnutí i žalovaná (citace se nachází na straně 8 napadeného rozhodnutí). Správní orgány tedy nedospěly k závěru, že se žalobcova dcera již nenavrací do České republiky, jak tvrdí žalobce, jeho tvrzení o skutkových závěrech správních orgánů je nepravdivé.
36. Pokud pak žalobce vytyká správním orgánům, že nijak nezjišťovaly, jak často se dcera skutečně vrací do České republiky za svými rodiči a zda by se navracela pravidelně, pokud by byla zrušena protipandemická opatření, je třeba poukázat na to, že bylo především věcí žalobce, aby správním orgánům předestřel taková tvrzení, jimiž lze podepřít jím podanou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Jelikož sám žalobce v průběhu správního řízení předložil doklady, z nichž vyplynulo, že jeho dcera studuje ve Spolkové republice Německo, a to v M., tedy ve spolkové zemi Bádensko-Württembersko, poměrně daleko od českých hranic, bylo na něm, aby doplnil i tvrzení, z nichž by vyplývalo, že i za této situace je stále rodinným příslušníkem, který doprovází svou dceru na území ČR.
37. Soud se navíc neztotožňuje s tvrzením žalobce, podle něhož je závěr o tom, že žalobce svou dceru coby občana EU na území ČR nedoprovází nebo nenásleduje založen jen na nepodložených domněnkách, respektive jen na zjištění, že jeho dcera plní povinnou školní docházku v Německu a že sama v dopise uvedla, že se vrací za rodiči v době svátků. Příslušné závěry správních orgánů totiž vyplývají z více v řízení provedených důkazů. Že se žalobcova dcera do České republiky z Německa vrací spíše sporadicky, vyplynulo již z výsledků pobytové kontroly uskutečněné dne 30. 4. 2021, kdy sama žalobcova dcera uvedla, že se do Česka vrací jen občas, na prázdniny nebo v době delšího studijního volna. V průběhu správního řízení pak žalobce nepředložil jen jeden dopis psaný jeho dcerou, ale dopisy dva. V prvním z nich, který tvořil přílohu žalobcova podání ze dne 31. 5. 2021, jeho dcera uvedla, že v M. žije s matkou, otec tam dojíždí kvůli práci. Po skončení pandemických opatření, za jejichž účinnosti pobývala zhruba tři měsíce v K., odjela zase do Německa, kam ji otec slíbil navštěvovat jednou týdně. Z tohoto dopisu tedy jednoznačně vyplývá vůle žalobcovy dcery zdržovat se obvykle v Německu. Spoléhá-li v kontaktu s otcem na to, že za ní bude jednou týdně jezdit, plyne z toho, že frekvence jejích cest do České republiky zřejmě bude nižší než každotýdenní. To potvrzuje i obsah

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

druhého dopisu žalobcovy dcery, který byl součástí jeho podání ze dne 7. 7. 2021. V něm žalobcova dcera konstatuje, že v M. žije s tetou a bratrem, se kterým se vrací do Česka za rodiči „když jsou svátky“, otec přijede jednou měsíčně. Je tedy třeba konstatovat, že příslušný závěr správních orgánů o tom, že cesty žalobcovy dcery do České republiky jsou spíše sporadické, nalézají oporu nejméně ve třech podkladech a příslušné informace pocházejí vždy od samotné dcery žalobce.

38. Za takové situace nebylo povinností správních orgánů dále zkoumat přesnou frekvenci, v níž se žalobcova dcera vrací do České republiky, neboť na podkladě provedeného dokazování bylo možno uzavřít, že tyto návraty nejsou nikterak pravidelné. Závěr, že žalobcova dcera v podstatě žije v Německu s tím, že se vrací do České republiky pouze na svátky a prázdniny, odpovídá provedeným důkazům. To ostatně bezděky připouští i žalobce, když uvádí, že správní orgány měly zkoumat, zda by se jeho dcera nevracela pravidelně (tedy se pravidelně nevrací, pozn. soudu), pokud by byla zrušena protipandemická opatření. Ani v tom však žalobci přisvědčit nelze. Je tomu totiž právě naopak: z dokazování provedeného ve správním řízení vyplývá, že právě jediná delší souvislá doba, kterou žalobcova dcera po zahájení svého studia v Německu strávila u rodičů, souvisela s existencí protipandemických opatření účinných na počátku roku 2021. Tehdy dlela žalobcova dcera v K. s rodiči a vzdělávala se distančně, o čemž žalobce předložil potvrzení. Z ničeho, co bylo žalobcem předloženo, naopak nevyplynulo, že by nízká frekvence cest do České republiky souvisela s nějakými dalšími protipandemickými opatřeními, případně jakými. Žalobce to ale v podstatě také netvrdí, jen uvádí, že se touto eventualitou měly správní orgány, zřejmě ze své úřední povinnosti, zabývat. Tak tomu však není. Bylo povinností žalobce taková tvrzení předložit, pokud bylo skutečně pravdou, že by jeho dcera do ČR míněla cestovat častěji, ale v důsledku protipandemických opatření nemohla. Tento záměr ovšem nelze dovodit ani z jejích dopisů.
39. Soud nemůže přitakat ani žalobcovým poukazům na důvodovou zprávu k zákonu č. 222/2017 Sb., podle níž z judikatury Soudního dvora EU vyplývá, že rodinní příslušníci nemusí nezbytně trvale žít s občanem EU, aby byli držiteli odvozeného práva pobytu, přičemž pod pobyt občana EU na území lze vztáhnout i případy, kdy je občan EU zaměstnán, podniká nebo provozuje jinou výdělečnou činnost na území jiného státu EU, pokud se na území pravidelně vrací. Správní orgány totiž v nyní řešené věci po žalobci nepožadovaly, aby trvale žil se svou dcerou. Zjistily však, že žalobcova dcera se dlouhodobě zdržovala v Německu, její návraty do České republiky byly sporadické, sama žalobcova dcera uvedla, že se vrací jen v případě delšího studijního volna nebo svátků. Takovou frekvenci návratů do ČR však podle názoru soudu nelze považovat za pravidelnou. Není to analogická situace stavu, kdy by se žalobcova dcera vracela pravidelně každý víkend, případně by denně dojížděla. Akceptace takto volného režimu vazby na území České republiky by fakticky vyprázdnila kritérium obsažené ve slovech „doprovází či následuje na území“ obsažené v § 87b odst. 1 ZPC.
40. Ani žalobní bod nesprávného právního posouzení tedy soud neshledal důvodným.
41. Konečně se soud zabýval žalobním bodem týkajícím se posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce.
42. V projednávané věci není sporu o tom, že správní orgány neměly povinnost posoudit přiměřenost dopadů svého rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce přímo ze zákona, nicméně že jim tato povinnost vznikla v důsledku tvrzení předložených

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

samotným žalobcem ve správním řízení, resp. s nimi související povinností respektovat mezinárodněprávní závazky, kterými je Česká republika vázána (v tomto směru jde zejména o čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, respektive čl. 3 Úmluvy o právech dítěte). Je stejně tak nesporné, že žalobce má na území České republiky rodinu: manželku, dceru a syna. Správní orgán I. stupně při posouzení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do žalobcových soukromých a rodinných poměrů zdůraznil, že již v době vydání napadeného rozhodnutí vztah mezi žalobcem a jeho dcerou funguje na bázi internetové komunikace a krátkodobých návštěv, které lze realizovat případně i na základě krátkodobých víz, popř. povolení k dlouhodobému pobytu, o které žalobce také usiluje a řízení o němž dosud není skončeno. Správní orgán I. stupně také připomněl, že žalobce usiluje rovněž o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání-OSVČ, přičemž toho času na území ČR pobývá na základě fikce pobytu ve smyslu § 47 odst. 4 ZPC právě na základě žádosti o prodloužení tohoto povolení. Finanční zabezpečení dcery a výpomoc, kterou žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně zmiňoval, tak je realizovatelná nadále jak z území ČR, tak případně i z území žalobcova domovského státu. Samotným zamítnutím žádosti o povolení k přechodnému pobytu tedy žalobce není omezen v možnosti pobytu na území ČR, ani v podání žádosti za jiným účelem a získání pobytového oprávnění jinou cestou. Neudělení pobytového oprávnění přitom může být jen výjimečně nepřiměřeným zásahem do soukromého života cizince, leda by jím byl např. dlouhodobý zákaz pobytu na území. V tomto závěru správní orgán I. stupně shledal podporu i v relevantní judikatuře Evropského soudu pro lidská práva. Kromě toho má žalobce možnost získat pobytové oprávnění i v Německu, kde jeho dcera dlouhodobě žije.

43. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce uvedl, že nebylo reflektováno, že jeho dcera coby nezletilé dítě by v případě zamítnutí žalobcovy žádosti přišla o kontakt se svým otcem. Vnímat je nutno vliv rozhodnutí i na další členy žalobcovy rodiny.
44. Žalovaná ve vypořádání žalobcova odvolání zdůraznila, že napadeným rozhodnutím automaticky nemusí dojít k rozdělení žalobce a jeho dcery, neboť zachování rodinných vazeb je plně v žalobcových rukách. Jakmile se žalobcova dcera vrátí na území České republiky s úmyslem pobývat na území dlouhodobě a žalobce ji bude moci následovat na území, nic mu nebrání v novém podání žádosti.
45. Soud shledal, že správní orgány se své povinnosti posoudit přiměřenost dopadů svého rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce zhostily způsobem, který nemůže v soudním přezkumu obstát. Vypořádání této otázky v napadeném rozhodnutí sestává v podstatě jen z obsáhlých citací z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, aniž by její závěry byly jakýmkoli způsobem aplikovány na skutkovou situaci zjištěnou v projednávané věci. Žalovaná opomněla zabývat se žalobcovými soukromými a rodinnými poměry, situací jeho manželky a dcery. Této povinnosti se přitom nelze zprostit pouhým lakonickým konstatováním, podle něhož napadeným rozhodnutím nemusí automaticky dojít k rozdělení účastníka řízení a jeho dcery a že v případě splnění podmínek stanovených pro vyhovění žádosti může žalobce svou žádost podat znovu. Soud chápe, že žalobcova žádost byla zamítnuta kvůli nesplnění hmotněprávních podmínek, to však neznamená, že je možno vypořádání přiměřenosti napadeného rozhodnutí pojet způsobem, kterým je povinnost takové vypořádání provést fakticky vyprazdňována.
46. Jinými slovy řečeno, žalovaná je povinna věnovat pozornost žalobcovým soukromým a Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rodinným poměrům, a to v rozsahu, který je jí znám, ať už z úřední činnosti či z tvrzení a důkazů předložených samotným žalobcem, tyto sumarizovat a posoudit ve vztahu k zásahu, který by napadené rozhodnutí do těchto poměrů představovalo. Není však možné k tomuto posouzení přistoupit zcela paušálně v tom směru, že ať už by byl tento zásah jakýkoliv (aniž by zjištěné žalobcovy soukromé a rodinné poměry byly vůbec v napadeném rozhodnutí specifikovány), nemůže napadené rozhodnutí představovat zásadní zásah.

47. Napadené rozhodnutí tedy trpí vadou, neboť neobsahuje řádně provedené posouzení přiměřenosti dopadů do soukromých a rodinných poměrů žalobce, jimiž se nijak konkrétně ani nezabývá; již proto ani nebylo možno posouzení přiměřenosti řádně realizovat. Tento žalobní bod je proto důvodný.

Závěr a náklady řízení

48. Soud dospěl závěru, že žaloba, jíž se žalobce domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, je důvodná. Výrokem I. tak napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. V dalším průběhu řízení je žalovaná vázána právním názorem vysloveným soudem podle § 78 odst. 5 s. ř. s. a v jeho intencích provede řádné zhodnocení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do žalobcových soukromých a rodinných poměrů, přičemž nejprve žalobcovy soukromé a rodinné poměry zjistí; za tím účelem vyjde z již nashromážděných důkazů založených ve správním spise, popřípadě dokazování doplní, vyvstane-li snad taková potřeba. Následně na podkladě těchto svých skutkových zjištění, přezkoumatelně formulovaných, provede posouzení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do těchto žalobcových poměrů.
49. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalobce, neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno. Proto je to žalobce, kdo má proti žalované právo na náhradu svých důvodně vynaložených nákladů řízení.
50. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována zaplaceným soudním poplatkem ve výši 4 000 Kč za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu a za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby a odměnou za právní zastoupení žalobce podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Náhrada nákladů za právní zastoupení sestává ze 3 úkonů právní služby po 3 100 Kč, a to: příprava a převzetí právního zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, sepis a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, účast na jednání před soudem dle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu a třikrát náhradou hotových výdajů po 300 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, byla odměna zástupce za poskytnuté úkony právní služby a náhrada hotových výdajů navýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tedy o 2 142 Kč. Celkem tedy náhrada nákladů řízení činí 16 342 Kč.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 29. června 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.